

Άγιος Δημήτριος

3 Μαΐου 2026

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

(Ιωάν. ε' 1 - 15)

(Πράξ. θ' 32 - 42)

Ο ιατρός ψυχών και σωμάτων

«Άνθρωπον ουκ έχω»

ριστός Ανέστη

Τριανταοκτώ ολόκληρα χρόνια ο παράλυτος του σημερινού Ευαγγελίου δεχόταν ένα από τα πιο απαίσια κτυπήματα της ζωής και περνούσε την δική του δοκιμασία. Ίσως διάνυσε το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του κάτω από τη στοά της θαυματουργικής κολυμβήθρας του Σιλωάμ. Μάταια όμως περίμενε ένα άνθρωπο που θα τον συμπονούσε και θα του έδινε χείρα βοήθειας για να εισέλθει στην κολυμβήθρα μόλις θα ταρασσόταν το ύδωρ. Βρήκε τον Κύριο

Την στιγμή που θα μπορούσε να είχε χάσει κάθε ελπίδα ο παραλυτικός της περικοπής μας, η παρουσία του Κυρίου αποβγαίνει και πάλι σωτήρια οδός δύναμης και ζωής. Ο μόνος Φιλάνθρωπος, ο Κύριος και Θεός μας, που κατά καιρούς έστελλε εκεί τον άγγελό του για να τaráσσει το νερό, ώστε ο πρώτος που θα ριχνόταν σ' αυτό να γίνεται αμέσως υγιής, παρουσιάζεται αυτοπροσώπως εκεί που όλα φαίνονταν να ήταν χαμένα. Απευθύνεται, λοιπόν, στον παράλυτο και του λέει: "Θέλεις υγιής γενέσθαι;" Ο Κύριος έκανε την ερώτηση αυτή, όχι βέβαια γιατί αμφέβαλλε για την επιθυμία του παραλύτου, αλλά για να τον προβληματίσει και να μπορέσει να διεισδύσει στο βαθύτερο είναι του, στην πραγματικότητα της σωτηρίας του. Ο παράλυτος δεν απήντησε ευθέως στην ερώτηση, αλλά εμμέσως εξέφρασε και το παράπονο που τον διακατείχε: "Κύριε, άνθρωπον ουκ έχω, ίνα όταν ταραχθή το ύδωρ, βάλη με εις την κολυμβήθραν, εν ω δε έρχομαι εγώ, άλλος προ εμού καταβαίνει." Ο Κύριος

Α
Γ
Ι
Ο
Σ

Δ
Η
Μ
Η
Τ
Ρ
Ι
Ο
Σ

9
3,
3

F
M

S
T
E
R
E
O

έδωσε αμέσως την υγεία στον παραλυτικό και του συνέστησε να πάρει στον ώμο του το κρεβάτι του και να περπατά πλέον υγιής. “Έγειρε, άρον τον κράβατόν σου και περιπάτει”. Το θαύμα είχε ήδη συντελεσθεί. Ο μέχρι εκείνη τη στιγμή παράλυτος έγινε υγιής. Προς έκπληξη όλων, βάσταξε στον ώμο του το κρεβάτι πάνω στο οποίο τόσα χρόνια ήταν κατάκειτος και αποκλεισμένος από τη ζωή.

«Άνθρωπον ουκ έχω»

Το παράπονο του παραλυτικού που εκφράζεται με το “άνθρωπον ουκ έχω”, μπορεί να επαναλαμβάνεται και σήμερα. Οι συνθήκες της σημερινής κρίσης ταλανίζουν πολλούς συνανθρώπους μας και τους αφήνουν να είναι εγκαταλειμμένοι και μόνοι στη δυστυχία και την ανέχεια τους. Εδώ είναι που απορρέει και το δικό μας χρέος και η υποχρέωση να συμπαραστεκόμαστε με κάθε τρόπο και να εκφράζουμε την εν Χριστώ αγάπη μας σε κάθε πονεμένο συνάνθρωπό μας.

Ο πόνος και η θλίψη αλλά και η κάθε δοκιμασία παρουσιάζονται στη ζωή μας και λειτουργούν ως πρόκληση για να στεκόμαστε δίπλα από τον κάθε ένα που μας έχει ανάγκη. Ακόμα, σήμερα υπάρχουν πάρα πολλοί “παραλυτικοί” που δεν χρειάζονται μόνο υλική ή σωματική βοήθεια αλλά κυρίως έχουν ανάγκη πνευματικών στηριγμάτων και παρηγοριάς. Άλλωστε, η θεραπεία που πρόσφερε ο Χριστός με τα διάφορα θαύματα που επιτελούσε δεν αφορούσε μόνο το σώμα αλλά και την ψυχή, την απαλλαγή δηλαδή από την αμαρτία και τις συνέπειές της. Μια τέτοια θεραπεία είναι αποτελεσματική για τον άνθρωπο, αφού ως πρόσωπο είναι ενιαία ψυχοσωματική οντότητα. Στην εποχή μας ιδιαίτερα που διαπιστώνουμε να υπάρχει μια πνευματική αγωνία και ερημία σ’ ένα κόσμο φοβερά χρεοκοπημένο σε αρετές και αξίες, ανοίγει μπροστά μας ο δρόμος για να βοηθήσουμε συνανθρώπους μας που βρίσκονται βυθισμένοι στο σκοτάδι της αμαρτίας ώστε να βρουν τον δρόμο της αληθείας και να φθάσουν κοντά στον Σωτήρα Χριστό, το μόνο αληθινό ιατρό ψυχών και σωμάτων. Να πλησιάσουν εκείνο που μπορεί να μας θεραπεύσει από κάθε ασθένεια αλλά και από κάθε μορφή κακού. Να τους βοηθήσουμε να ενταχθούν στην Εκκλησία και να γίνουν ζωντανά μέλη του Σώματος του Χριστού, ώστε μέσα από τα Μυστήρια να βιώνουν τη Χάρη Του.

Αγαπητοί αδελφοί, το παράπονο του παραλυτικού “άνθρωπον ουκ έχω”, αποτυπώνει μια πραγματικότητα που τόσο ζωντανά βιώνουμε και στη δική μας εποχή. Ας πλησιάσουμε λοιπόν τον κάθε συνάνθρωπό μας βλέποντας στο πρόσωπό του την εικόνα του Θεού και να καταστούμε πλησίον του, σύμφωνα με την γνωστή παραβολή του Καλού Σαμαρείτη. Με αυτό τον τρόπο μέσα από μια κοινωνία αγάπης μπορούμε να εναποθέτουμε ολόκληρο τον εαυτό μας με εμπιστοσύνη στην αγάπη του Κυρίου μας, ο οποίος είναι ο μόνος που μπορεί να μας θεραπεύει και σωματικά αλλά και ψυχικά. Αυτή την ευλογημένη πορεία ακολούθησαν στη ζωή τους και οι μάρτυρες Τιμόθεος και Μαύρα, των οποίων τη μνήμη τιμά σήμερα η Εκκλησία. Με την όλη βιωτή και το παράδειγμά τους έδωσαν την πιο αυθεντική μαρτυρία για το πώς ο άνθρωπος μπορεί να ψηλαφήσει στη ζωή του την αιώνια αλήθεια και να την εγκολπωθεί στην προοπτική της Ανάστασης. Χριστός Ανέστη!

Ἀποστολικό Ἀνάγνωσμα

ν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐγένετο δὲ Πέτρον διερχόμενον διὰ πάντων κατελθεῖν καὶ πρὸς τοὺς ἁγίους τοὺς κατοικοῦντας Λύδδαν. Εὔρε δὲ ἐκεῖ ἄνθρωπὸν τινα Αἰνέαν ὀνόματι, ἐξ ἐτών ὀκτώ κατακείμενον ἐπὶ κρᾶβάτῳ, ὃς ἦν παραλελυμένος. Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Πέτρος· Αἰνέα, ἰαταί σε Ἰησοῦς ὁ Χριστός· ἀνάστηθι καὶ στρώσον σεαυτῷ. καὶ εὐθέως ἀνέστη.

Καὶ εἶδον αὐτὸν πάντες οἱ κατοικοῦντες Λύδδαν καὶ τὸν Σάρωνα, οἵτινες ἐπέστρεψαν ἐπὶ τὸν Κύριον. Ἐν Ἰόππῃ δὲ τις ἦν μαθήτρια ὀνόματι Ταβιθά, ἢ διερμηνευομένη λέγεται Δορκάς· αὕτη ἦν πλήρης ἀγαθῶν ἔργων καὶ ἐλεημοσυνῶν ὧν ἐποίει. Ἐγένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἀσθενήσασαν αὐτὴν ἀποθανεῖν· λούσαντες δὲ αὐτὴν ἔθηκαν ἐν ὑπερῷῳ. Ἐγγὺς δὲ οὔσης Λύδδης τῆ Ἰόππῃ οἱ μαθηταὶ ἀκούσαντες ὅτι Πέτρος ἐστὶν ἐν αὐτῇ, ἀπέστειλαν δύο ἄνδρας πρὸς αὐτὸν παρακαλοῦντες μὴ ὀκνήσαι διελθεῖν ἕως αὐτῶν. Ἀναστὰς δὲ Πέτρος συνῆλθεν αὐτοῖς· ὃν παραγενόμενον ἀνήγαγον εἰς τὸ ὑπερῷον, καὶ παρέστησαν αὐτῷ πᾶσαι αἱ χῆραι κλαίουσαι καὶ ἐπιδεικνύμεναι χιτῶνας καὶ ἱμάτια ὅσα ἐποίει μετ' αὐτῶν οὔσα ἢ Δορκάς. Ἐκβαλὼν δὲ ἔξω πάντας ὁ Πέτρος καὶ θεις τὰ γόνατα προσηύξατο, καὶ ἐπιστρέψας πρὸς τὸ σῶμα εἶπε· Ταβιθά, ἀνάστηθι. ἢ δὲ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, καὶ ἰδοῦσα τὸν Πέτρον ἀνεκάθισε. Δοὺς δὲ αὐτῇ χεῖρα ἀνέστησεν αὐτήν, φωνήσας δὲ τοὺς ἁγίους καὶ τὰς χήρας παρέστησεν αὐτὴν ζῶσαν. Γνωστὸν δὲ ἐγένετο καθ' ὅλης τῆς Ἰόππης, καὶ πολλοὶ ἐπίστευσαν ἐπὶ τὸν Κύριον.

Εὐαγγελικό Ἀνάγνωσμα

ὦ καιρῷ ἐκείνῳ ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἔστι δὲ ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἐπὶ τῆ Προβατικῆς κολυμβήθρα, ἢ ἐπιλεγομένη Ἑβραϊστὶ Βηθεσδά, πέντε στοᾶς ἔχουσα. Ἐν ταύταις κατέκειτο πλήθος τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν. Ἄγγελος γὰρ κατὰ καιρὸν κατέβαινεν ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ, καὶ ἐταράσσετο τὸ ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος ὑγιῆς ἐγένετο ὧς δήποτε κατείχεται νοσήματι. Ἦν δὲ τις ἄνθρωπος ἐκεῖ τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἔχων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ αὐτοῦ. Τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς κατακείμενον, καὶ γνοὺς ὅτι πολὺν ἤδη χρόνον ἔχει, λέγει αὐτῷ· Θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι; Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν ταραχθῆ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγειρε, ἄρον τὸν κρᾶβαττόν σου καὶ περιπάτει. Καὶ εὐθέως ἐγένετο ὑγιῆς ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἦρε τὸν κρᾶβαττον αὐτοῦ καὶ περιεπάτει. Ἦν δὲ σάββατον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ. Ἔλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ τεθεραπευμένῳ· Σάββατόν ἐστιν· οὐκ ἔξεστί σοι ἄραι τὸν κρᾶβαττον. Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· Ὁ ποιήσας με ὑγιῆ, ἐκείνός μοι εἶπεν· ἄρον τὸν κρᾶβαττόν σου καὶ περιπάτει. Ἠρώτησαν οὖν αὐτόν· Τίς ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος ὁ εἰπὼν σοι, ἄρον τὸν κρᾶβαττόν σου καὶ περιπάτει; Ὁ δὲ ἰαθεὶς οὐκ ᾔδει τίς ἐστίν· ὁ γὰρ Ἰησοῦς ἐξένευσεν ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ. Μετὰ ταῦτα εὕρισκει αὐτόν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἴδε ὑγιῆς γέγονας· μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μὴ χεῖρόν σοί τι γένηται. Ἀπήλθεν ὁ ἄνθρωπος καὶ ἀνήγγειλε τοῖς Ἰουδαίοις ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ ποιήσας αὐτόν ὑγιῆ.

Πολύφωτοι Αστέρες της Εκκλησίας

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΙΜΟΘΕΟΣ και ΜΑΥΡΑ

Ἡ κωμόπολη Παναπέα της Αιγύπτου ἦταν ἡ γενέτειρα των δύο συζύγων, του Τιμοθέου και της Μαύρας. ο Τιμόθεος, με τη συγκατάθεση της Μαύρας, ἔγινε Ιερέας και εκτελούσε την Ιερατική του διακονία με θερμότατο ζήλο. Αυτό, ὅμως, προξένησε μεγάλη ανησυχία στους ειδωλολάτρες, και τον κατήγγειλαν στον αδίστακτο ειδωλολάτρη ἑπαρχο Ἄρριανό. Αυτός απείλησε και διέταξε τον Τιμόθεο να κάψει δημόσια τα Ιερά του βιβλία. Ἡ ἀπάντηση πού ἔδωσε ο Τιμόθεος ἦταν ἀπάντηση πραγματικού Ιερέα, με αυταπάρνηση. "Αδύνατο, εἶπε, ἑπαρχε, να τα κάψω. Τα βιβλία αυτά εἶναι για μένα τα ιερά πνευματικά μου ὄπλα και εφόδια. Και καθώς ο στρατιώτης στη μάχη δεν παραδίδει τα ὄπλα του στον εχθρό, διότι αλλιώς θεωρεῖται νικημένος, λιποτάκτης, ἔτσι και εγώ δεν μπορῶ να σου τα παραδώσω. Δίνω τη ζωή μου, αλλά τα ιερά μου βιβλία δεν τα παραδίδω. Κάνε ὅ,τι νομίζεις". Εξαγριωμένος ἀπό την ἀπάντηση ο Ἄρριανός, διέταξε να τον βασανίσουν ανελέητα. Πράγματι, με τροχό του ἔσχισαν τις σάρκες και του ἔσπασαν τα κόκαλα. Ὄταν το ἔμαθε αυτό ἡ γυναίκα του Μαύρα, με πόνο στην καρδιά, αλλά και ευτυχία, τον συνάντησε, του ἔδωσε θάρρος, αλλά και ἡ ἴδια ομολόγησε την πίστη της, μπροστά στον αδίστακτο ἑπαρχο. Ὅποτε αυτός, μανιασμένος, διέταξε και τους θανάτωσαν με σταυρικό θάνατο. Ἐτσι, τα στεφάνια του γάμου τους μετατράπηκαν σε στεφάνια αἰώνιας δόξας.

Απολυτίκιο

Ὡς ζεύγος ὁμόζυγον, και ξυνωρίς θαυμαστή, Τιμόθεε πάνσοφε, και Μαύρα νύμφη Χριστοῦ, ἐνθέως ἠθλήσατε' σύμμορφοι γαρ ὀφθέντες, των παθῶν του Κυρίου, δόξης ακατάλυτου, ἠξιώθητε ἄμφω, πρεσβεύοντες τῷ Σωτήρι, υπέρ των ψυχῶν ημῶν.

